

Každý v životě stejně nakonec začne dělat to, co ho baví a k čemu byl předurčen. Někdy je ta cesta přímější a rychlejší, jindy ji musíte hledat déle, protože život vám nabízí vějíř karet a tu správnou si někdy vytáhnete až v pozdějších kolech. Já to měl naštěstí bez hledání a cyklistickou kartu jsem měl vytaženou dávno před tím, než mi vůbec někdo nabídl cokoliv jiného. Na kole jsem jezdil odmala jako o závod, dokonce jsem uměl dřív jezdit než chodit, ale ke skutečnému závodění jsem se dostal až během svých školních let. Rodičům někdo poradil, že když z kola prakticky neslézám, tak ať to zkusím i se závoděním. Většina lidí začíná závodit, protože si myslí, že v něčem vyniká, a cítí, že má šanci ty druhé porážet. Pokud to tak není, tak buď vytrvají a začnou na sobě pracovat, aby dosáhli nějaké výhody a převahy nad ostatními, nebo toho nechají a hledají v nabídnutém vějíři jinou vyšší kartu, která by přebila karty těch druhých. Já to tak neměl. Začal jsem závodit z čisté radosti a ani jsem to nebral jako závod, spíš jakýsi let v hejnu lidí, kteří k sobě mají jízdu na kole a společnými problémy blíží. Rodiče se sice báli pustit mě na závodní trať, takovou, jakou znali z televize, ale ukázalo se, že se jezdí na oválu v Plzni, takže žádný střet s autem, natož s fanoušky nehrozí. Takže proč to nezkusit? Bylo to sice z Brna daleko, ale pořád lepší jezdit s dítětem po závodech než po doktorech. Posadil jsem se na kolo a vyrazil spolu s ostatními do svého prvního závodu v životě, aniž bych věděl, že ten určený ovál se pro mě nenápadně promění v ležatou osmičku nekončící série závodů, jež mě budou v dalších letech čekat. Do cíle ale přijíždím jako úplně poslední, sice za mohutného povzbuzování přihlížejících, kteří podpořili benjamínka závodu alespoň potleskem

